

KIS NAP

BODRI TÁNCZOL. (Lásd a 31. l.)

M A R C Z I,

a legroszabb fiu a faluban.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

Egy szép tavaszi napon Zsuzsa néni, amint kiment a kutra vizért, kedves tyukocskáját holtan látta heverni a földön, mellette pedig egy nagy kő volt, melylyel valaki agyonsujtotta. A szegény öreg asszony majd összerogyott fájdalomában, jajgatva tekintgetett körül, ki lehetett a gonosz tyuk-gyilkos, de nem látott közel senkit, — — senkit, csak Marczit, a falu rosztát. Bizonyosan ő a bűnös, ő ütötte agyon a tyukocskát.

A faluban gyorsan hirt futamadott, hogy az a gonosz Marczi megölte szegény Zsuzsa néni kedvencz tyukját. Az öregebb emberek fejöket csóválva mondogatták, hogy bizony ez a Marczi még akasztófán fog meghalni; Évike, Endrei ur kis leánya, ki a tyukocskát titkon ajándékol vitte volt, sirva fakadt ajándéka e szomorú sorsán, mire aztán bátyja, Aladár sietve megígérte, hogy rögtön vesz Zsuzsa néninek egy másik tyukot s ezt meg is tette. A faluban mindenki meg volt győződve, hogy Marczi a bűnös s a bíró ur kurtán elbánt vele, becsukatta két hétre tömlöczbe, ámbár Marczi váltig bizonygatta, hogy ő ártatlan, nem vétett soha senki ellen.

Két hét múlva Marczi kiszabadult s megint minden a régi módon folyt, csakhogy most még inkább kerülték őt a falubeli gyermekek, ujjal mutat-

tak rá mint olyanra, ki már a tömlöczben ült tolvajok és más gazemberek közt. Tudja Isten, hányszor fakadt sirva a roszt Marczi, mikor így bántalmazták; hiszen ő nem akart véteni senkinek s mindig csak az a vágya volt, hogy már neki is lenne egy jó pajtása vagy bárkije, a ki szeresse őt és a kit ő is szerethessen. De hiába, a szégyen rajta száradt. Ki volt az igazi bűnös, az ki nem sült. Ama szép nyári napon tehát, midőn, mint láttuk, a vig gyermekserég az erdőben mulatott s Aladár hiába kínálta Marczit az ozsonnával, Marczi, mikor a faluba visszatért, épen Zsuzsa néni kertecskéje mellett haladt el ismét s látta, hogy az öreg szorgalmasan gyomlálgat. Átkiáltott tehát a kerítésen:

„Zsuzsa néni, ne segítsek kissé gyomlálni? Nagyon gazos a kertje.“

„Ejnye te semmirevaló roszt fiu,“ kiáltott Zsuzsa néni mérgesen, „te még szóba is mersz állni velem, te naplopó!“

„Nem vagyok én naplopó, Zsuzsa néni; otthon elvégeztem a dolgomat. és szívesen segíték, ha akarja.“

„Nem kell! Add vissza az én kedves tyukomat, akit megöltél!“

„Én nem öltem meg, hozzá sem nyultam, igazán mondom.“

„Igazán? Mintha bizony a te szavadnak hinne valaki.“

Marczi erre nem felelt, hanem odatámaszkodott a sövényhez s arca nagyon szomorúnak látszott.

„Hát aztán ki tette volna, ha te nem?“ kérdé Zsuzsa néni kissé kételkedve.

„Jöjjön közelebb, megsugom; én tudom ám.“

„No ugyan mit tudsz? Hát ki ölte meg tyukocskámat?“

Marczi áthajolt a sövényen és egészen halkán mondott egy nevet, mire Zsuzsa néni egészen elámult s majd hanyatt esett.

„Ugy van,“ szól azután Marczi. „Én magam láttam, — de nem árultam el, mert hát mit érnék vele? Nekem úgy sem hinné el senki, csak még inkább üldöznének.“

„Nem, az nem lehet, azt nem hishetem,“ szól Zsuzsa néni.

„Már pedig az tiszta igazság. Mi haszna mondanék hazugságot? Hiszen a büntetést, melyet ártatlanul szenvedtem, már le nem veheti rólam semmi sem.“

Zsuzsa néni ránézett a fiura, ki nek arczán nyílt őszinteség kifejezése látszott. És Zsuzsa néni hinni kezdett Marczinak.

„No, majd meglátom mit higyelek,“ szól azután.

Marczi sokkal jobb kedvvel ballagott odább, s nagy megnyugvást talált abban, hogy legalább az öreg Zsuzsa néni nem fogja többé bünösnek tartani.

És valóban úgy történt s az egész falu nagyot bámult, mikor néhány nappal később Marczit ott látták Zsuzsa néni udvarán s azontul mindennap, amikor csak Marczinak nem volt dolga a vén Márton gazda háza körül. Zsuzsa nénit és Marczit mindig együtt lehetett látni s ennek sokféle haszna volt Mar-

czira nézve. Először is a jó öreg aszszony, ki nagyon megszerette az eddig oly vadul felnőtt fiut, megtanítá őt arra, hogy ne járjon oly piszkosan, borzasan, aztán szerzett neki holmi viselt, de még tisztességes ruhát, úgy hogy nemsokára Marczi ép olyan csinos gyerek volt, mint akármelyik a faluban. Vasárnaponként Zsuzsa néni kézen fogta a vad gyereket s elvitte magával a templomba, hol ugyancsak bámult rajtuk az egész nép; egyszer aztán még inkább csodálkoztak, mikor látták, hogy Marczi imádságos könyvet vesz elő és olvas, — valósággal olvas! A jó Zsuzsa néni lassacskán megtanította olvasni is. A vén Márton gazda, ki Marczit tartotta, mi dezzel nem törődött, ő soha sem járt templomba s nem bánta akármit tesz Marczi, csak otthon végezze el a dolgát.

Hanem a szégyen, hogy a tömlöczben ült, mégis rájta száradt Marczin. Az emberek nem tudták ugyan, mit gondoljanak, mikor látták, mily szép békességben élnek Zsuzsa néni és Marczi, pedig hiszen Zsuzsa néninek volna legtöbb oka haragudni. Sokan azt is kezdték hinni, hogy talán mégsem Marczi a bünös; de hát kicsoda, ha ő nem? A dolog abban maradt, az igazi bünöst nem tudták meg s az emberek lassanként el is felejtették, csak akkor jutott eszökbe, ha néhanéha Marczit látták.

Igy mult el több hét, aztán több hónap és lassanként az egész tél is. A hosszú téli estéken Marczi órákig ott üldögélt a jó Zsuzsa néninél és ta-

nult sokféle hasznos dolgot; nem volt többé olyan vad, durva ficzkó, mint régen, kiállhatott volna versenyre a legderekabb fiukkal a faluban, és mégis — mégis mindig száműzve volt a többi gyermekek közül, annyira megszokták már, hogy őt mindenki megvesse és csufolja. — Aztán kitavaszkodott, majd ismét május lett és ezzel megjött ismét egy olyan vig ünnep, a minőnél először találkoztunk Marczi barátunkkal.

Megint talpon volt az egész falusi gyermekvilág, a jó Endrei ur ismét nagy vendégséget csapott a jó tanulóknak s egész proceszzióban vándoroltak ki a szép ligetbe, hogy ott játszva, dalolgatva töltsék a napot pompás ozsonna mellett. Endrei ur maga is kiment családjával; ott volt Aladár urfi, ott a kis Évike s mindnyájan épen olyan jó kedvűek voltak, mint tavaly.

És megint csak egy fiu nem vett részt a multságban: Marczi, ki szomoruan, könyezve nézte a vidám társaságot. Szegény Marczinak most már igazán nagyon zokon esett, hogy ki van zárva mindenből; ugy szeretett volna jó pajtás lenni mindenkivel, játszani a hasonló fiukkal s nem tehetette. Őt megvetette mindenki. Egészen elkeseredett e fölött s a mint a vig gyermekseréget kivonulni látta, így dörmögött magában:

„Hát ez már örökké így lesz? Reám örökké úgy tekintenek, mint valami gonosztevőre? Hiszen én nem vétettem senkinek, Zsuzsa néni tudja, — és még egyvalaki a faluban tudja, hogy ő a bűnös, nem én! Zsuzsa néni azt

tanácsolta, hogy ne szóljak, ne fedezzem föl, mert akkor az a rossz fiu még nagyobb ellenségem lesz... de én nem bánom... nem tűröm tovább... legalább boszut állok... igen, megszegyenitem, csuffá teszem! Még pedig ott az egész társaság előtt! Oh, mily jól fog esni, ha látni fogom, hogy egyszer már más is szenved nemcsak én!”

Azt persze még senki sem magyarázta meg Marczinak, hogy a boszuállítás nem nemes dolog s elébbutóbb maga a boszuálló is megbánja!

Mialatt pedig Marczi ily gondolatokkal tépelődött s a faluba visszatért, valami titokszerű dologra készült. Kint a gyermekek vigan mulattak s végre fáradtan a sok játéktól, leültek egy nagy fa alá az ozsonnához. Javában folyt a csemegézés, midőn a bokrok mögül egy pupos, törpe vén cigányasszony bukkant elő s közeledett a társaság felé; ruhája ócska rongyokból állott, arcza csupa korom volt, de ez nem tűnt föl, mert bizony a cigányok nem igen szeretik a mosakodást. Évike pillantá meg először s fölkiáltott:

„Nini! Egy cigányasszony! Mit keres itt köztünk?”

„Jó hogy jön,” szolt Aladár. „Mulatunk rajta, jósoltatunk magunknak... bizonyosan tud kártyát vetni. Meglásátok, milyen furcsa dolgokat tud összebeszélni.”

Ezalatt a vén cigányasszony odaért közelükbe s alázatosan szolt:

„Kezsét csókolom á tekintetes nágy ságos uráknák, há megengednék, tud-

(Folytatása a 22. lapon.)

A SZEGKOVÁCSOK. (Lásd a 31. l.)

(Folytatás a 20. laphoz.)

nek kártyából sok sép serencsit és boldogságot jósolni a kedves ifiuracskáknak és kisasszonykáknak . . .“

„Nem! nem szeretem az efféle babonáskodást,“ szolt Endrei ur.

„Oh kezsit lábát csokolom édes nágyságos ur, nem mondok ám semmi rosat,“ felelt a cigánynő.

„De jót sem,“ szolt Endrei ur nevetve.

„Csák ázs igasságot,“ felelt a vén banya.

Aztán leült a fűbe elővett egy csomó kártyát s kirakva azt a földön, Évike felé fordulva mondá:

„Szép kis leánykának jó szive is vagyon,
Egész életében boldog leszen nagyon.“

Mindnyájan nevettek, aztán Aladár odakiáltott:

„No hát most vessen nekem kártyát.“

A cigánynő összekeverte a kártyát, megint szétrakta, aztán sokáig fejcsóválgatva nézte és végre megszólalt:

„Itt baj van! Igen nagy baj van! csak azt tudnám,
Mit követett el Zsuzsa néni tyukján!“

Aladár egészen elsápadt e szavak hallatára, majd ismét elvörösödött, mérgesen fölugrott s hamarjában szólani sem tudott. Ilyesmit mondani neki szemébe annyi ember előtt.

„Ez hazugság, . . . aljas hazugság!“ kiáltá végre dühösen, mialatt az egész társaság bámulva nézett hol reá, hol a cigánynőre.

„Hazugság?“ szolt a cigánynő.
„No jól ván, akkor hát nem sólok többet“ s ezzel távozni készült.

„Megállj!“ parancsolá Endrei ur.
„Micsoda dolog ez a Zsuzsa néni tyukjával? Sokat hallottam már erről, mi köze hozzá fiamnak?“

„Mi közse! Ast ő maga legjobban megmondhatja, kirdezse csak tőle,“ szolt a cigánynő s aztán távozott, még pedig oly gyors léptekkel, hogy szinte azt lehetett volna hinni, hogy nem is valami vén asszony, hanem fürge fiatal gyerek.

Endrei ur egy ideig csodálkozva nézett szét, aztán a zavarodottan ott álló Aladárhoz fordulva, szigoru hangon kérdé:

„Most rögtön valld meg, mi igaz ennek a cigányasszonynak a beszédében? Te ölted meg Zsuzsa néni tyukját?“

Aladár fülig elvörösödött, a szó megakadt torkán; tagadni akarta, de apja szigoru tekintete előtt nem mert s végre bevallá, hogy ő ölte meg Zsuzsa néni kedvencz tyukocskáját.

„Te voltál a bünös!“ szolt Endrei ur haraggal. . . És eitkoltad, túrted hogy az a szegény ficzkó, Marczy szenvedjen miattad! Tudtad, hogy rá esett a gyanu, tudtad, hogy a szegény fiut becsukták ártatlanul és nem szóltál! A tyuk megölése nem lett volna valami nagy bün, de hogy egy egész esztendeig máson hagyta száradni a gyanu, ez igazán gonosz tett. Most takarodjál szemem elől s addig élembe ne lépj, míg Marczytól bocsánatot nem kértél!“

Aladár tudta, hogy atyja szigoru parancsa ellen hiába szólana; sápadtan, szégyenkezve elfordult tehát és csakhamar eltűnt a bokrok között.

(Vége követk.)

A FECSKE ÉS TEMETŐJE.

— Apró vonások az állatvilágból. —

P. Gyulától.

(Folytatás.)

Egy pár tolakodó veréb azon szándékkal támadta meg a fészket, hogy azt elfoglalván, maga telepedjék belé. Ilyen fészkefoglalásokat veréb uraim sokszor szoktak tenni. Akármily merészen védik is a fecskék magukat, a verebek erős csőreikkel elmaradossák őket saját fészkeikből, az apró fecskéket halálra csipkedik s kilöki a földre, s az ekként elfoglalt fészekbe magukat behelyezve, elkezdik a tojás rakást s kotlást. Épen úgy tesznek, mint sokszor az igazságtalan emberek, midőn másokat erőszakosan vagy alattomosan igaz keresményeiktől birtokaiktól megfosztanak.

A mi fedelünk alatt lakó fecskesaláddal is ez történt volna, ha a szemtelen tolakodókat el nem kergetjük. S e mellett még a más négy fészekbe települt verebeket is elkergettük, s a fészkeket leütöttük, hogy többé vissza ne térhessenek.

Ehárulván e nagy veszedelem, s eltávolítottván az alkalmatlan szomszédság, a fecske család békésen éldegélt egy ideig.

De hej, az ő életükben is — mint az emberekében, jó és rossz váltogatják egymást, s mikor nem is sejditenék, akkor jön az előre nem látott csapás.

*

Egy szép júniusi nap délutánján kísértáltam a folyóhoz. A palló karfá-

jára dölve, gondolatokba mélyedten szemlélém a csöndesen haladó habokat, s a felettük szabályos görbületekben suhanó fecskéket. Sehol sem tűnik ki a fecskének repülésben való ügyessége mint épen a vizek tükre felett. Magasra emelkedik, majd hirtelen alá száll s a víz színét egy pillanatra érinti, — majd gyorsan kanyarodik egy félkörrel jobbra vagy balra — függélyesen emelkedik vagy ereszkedik, a szerint a mint az általa üldözött rovar előle menekülni akar. A fecskék a repülés kitűnő mesterei.

A mint bámulattal a fecskéket szemmel kísérem, hátam megett megszólal barátom kérdő hangja: Mit csinálsz itt? s puskáját váliáról levén, maga mellé támasztá.

„Gyönyörködöm a fecskék meglepő mozdulataiban. Csodálom bennük azt a ki nem fáradó gyorsaságot, biztos és élénk készséget, melylyel a levegőn egész nap uralkodni képesek,“ felelém.

„Valóban a fecske ügyesen, gyorsan repül; nem tagadhatni, hogy repülése mesteri; de ha a fecske mozgása bámulatba ejt, bizony méltó megcsodálni a vadász ügyességét is, ki ilyen állatot meg tud találni. Barátom, — folytatá egészen lelkesülve, — még ugy sem láttál művészi lövést tőlem, most megmutatom, hogy mit tudok. Melyiket löjem le fecskéid közül?“

„Egyiket se, — viszonzám. Én e madarakat nagyon szeretem s lelketlenségnek tartom őket pusztítani. Ha a köznép — a nélkül hogy tudná biz-

(Folytatása a 26. lapon.)

K.A. FLENTJEN.

CHAKMA MAJMONK. (Lásd a 27. l.)

A KORROBORRI TÁNCZ. (Lásd a 30. l.)

(Folytatás a 23. laphoz.)

tosan, hogy miért, — bizonyos tisztelettel viseltetik irántuk, mennyivel inkább kell nekünk kimélnünk őket, tudván, hogy mennyire hasznosak. Hagyd repülni, ne bántsd őket!

Az én barátom nem hallgatott reám. Fegyverét minden habozás nélkül felemelé, s a kakast felhuzta. Fecske után nézett; épen ott repült egy, keresztül a folyó felett a partnak tartva.

Barátom hirtelen arczához emelé fegyverét. Célzott, lőtt, talált. A fecske repülése azonnal félbeszakadt; a madár élettelenül hullott alá, s a part gyepjén elterült. Nehány kiszakított tolla még előbb kanyargott egyet kettőt a légben, s azután szépen az is leereszkedett melléje.

Ott feküdt a kis madár keresztül löve, szárnya ketté törve; — hasának hóhéhr tollai friss vércseppektől foltozva.

Társai a lövés dőrejére távolabb züllöttek; csak egy akadt közülök, mely gyakran visszatérve keringett a hely felett, hol a meglőtt fecske a földön hevert . . .

„Tudod-e, hogy most mindenik fecskének fiókái vannak odahaza, melyeket a szülők nagy erőmegfeszítéssel kell, hogy tápláljanak. Most ezen fecskének fiókái, valószínűleg az éhség miatt el kell hogy pusztuljanak, mert egyik öreg fecske magára csak ritka és legkedvezőbb időjárási körülmények közt nevelheti fel kicsinyeit . . . Hát ha feleséged örvegyen, s gyermekeid árván maradnak, mi lenne sorsuk? Erre

gondoltál-e? Lásd, lásd, sokszor milyen nagy kárt okozunk egy-egy elhirtelkedett cselekedetünkkel csak azért, hogy mások megbámuljanak.

„Erre nem gondoltam. Valójában resteltem a dolgot. A szegény fecskét sajnálom, különösen szánom családját. . . De csinálunk valamit, hogy hibámat jóvá tegyem. Ez a fecske úgy sem jöhetett messziről, — valamelyik közeli háznál van tanyája. Fölkeresem s tartásáról gondoskodom. Lesz táplálékjuk elég; magam fogom etetni őket, — okoskodék a legjobb akarattal az én barátom.

„Arra bajosan akadsz reá, — hogy melyik háztól való, mert a fecskék jó messziről keresik fel a vizek környékét; s hátha épen a legtávolabbi házak közül valamelyiknél — vagy pedig épen egy agg előfán van fészke felragasztva? De ha meg találnád is azt a fészket, melyben e fecskének fiai vannak, nem érhetnél cél: mert a fecskéket mesterséges étetéssel s eledelkkel nem lehet táplálni; ők semmi más táplálékot nem vesznek magukhoz, mint a mit magok fognak el a levegőből, vagy a mit az ifjaknak gondos szülők csőrükkel tesznek csőreikbe . . . Ez az oka annak is, hogy a fecskét — bárha házi állat is, — még soha senki meg nem szelidíté, pedig sokan próbálták. Így az egy szülőre maradt családot a gondviselésre kell bíznod.

Szóltanul haladtunk haza felé. Barátom szerette volna, ha ez uttal nem lett volna lövése remek.

.

előtt
késő
A sa
Ugy
tudn
sőbb
nak
pár
hím
ból j
a há
nem
Várh
apát
pen,
élette
köny

mely
orang
az e
két lá
sen
de v
majo
kedh
embe
nyak
nak
tarta

forró
ben
együ

Este a fecskécszekben, ablakunk előtt, későre lett csend, — sokkal későbbre mint az azelőtti estéken A sárház lakói hosszasan csicseregtek. Ugy tetszett, mintha teljességgel nem tudnának elhelyezkedni . . . Csak későbbre tudám megmagyarázni magamnak e szokatlan esti zajt, midőn egy pár nap mulva észrevettem, hogy a hím hiányzik . . . Talán az a sok szájból jövő csicsergés azt akarta mondani: a ház feje, a mi apánk hol van? még nem jött haza . . . de mi várjuk. . . . Várhatjátok! Várakozástok hiábavaló, apátok ott fekszik a víz mellett a gyepen, megtört szárnynyal, meghűlt testtel, élettelenül, s hull reája a harmatnak könye! . .

(Vége köv.)

CHAKMA-MAJ MOK.

(Képpel a 24. 1.)

AZ ÁLLATOK közt talán egyik sincs oly számos és különböző alfaja, mint a majomnak. Némely majom, mint p. o. a gorilla, orang-után g szinte meglepően hasonlít az emberhez, még vad állapotban is két lábon szeret járni s rendkívül ügyesen megtanul mindenféle mesterséget; de vannak aztán nagy számmal oly majom-fajok, melyek bizony nem dicsekedhetnek azzal, hogy hasonlítanak az emberhez, nem is nagyon tanulékonnyak s hamarjában inkább nagy kutyáknak vagy macskáknak lehetne őket tartani.

Ilyen a chakma-majom is, mely a forró éghajlat alatt a rengeteg őserdőben él. Mindig csapatosan tanyázik együtt, rendkívül vad és ha fiatalon

fogják is el, nem igen szelidül meg s kevés tanulékonyságot mutat. Ha emberek közelednek, rendszeren nagy vitással odább siet a majomcsapat; de ha megtámadtatnak, sokszor vitézül védik magukat. Már vadállatok ellen is hiven összetartva védik egymást s hatalmas karmaik, erős fogaik veszedelmes fegyverek.

A benszülött félig vad néptörzsek nem igen szeretik a majom szomszédságát, mert a majom-csapatok éjenként egész pusztitást visznek véghez a bevetett földeken; mikor a rizs és más vetemény már érni kezd, sokszor ezrével lépik meg a majmok és reggelre a mező egészen kopár. A szegény emberek pedig nem tudnak segíteni a bajon, mert nincsen valamire való fegyverök és ha volna is, — reggelre a majmok már visszabujnak az erdőbe, ott pedig ugyan hiába akarná őket valaki üldözni. Egyik fáról a másikra ugrálva, gyorsan elmenekülnek, az emberek pedig a bozóttal, folyondár növényekkel fedett földön csak lassan tudnak előre jutni és így majom uraimék büntetlenül garázdalkodnak.

P Ó K H Á L Ó.

(Képpel a 32. 1.)

SZÖJMED szőjjed, a hálót
Szőjjed csak, kicsinyke pók!

Te vagy, te kis férgecske
A takácsok mestere.

Tudom, hogy a kis legyet,
Szövevényed ejti meg.

Isten akarata, hogy
Pók légy és rovarkát fogj.

Mert hisz az egész világ
Nem lehet csupa virág!

J Ó É J T.

SZÉPEN össze kulcsolván kicsiny kezed :
 Imádkozzál, édes kis fiam !
 Intésimet, ha lány szivedbe veszed :
 Aludni fogsz békén, boldogan.

Álmod fölött égbeli pajtásaid :
 Angyalok vigyáznak majd reád !
 Halk csókot, hogy föl ne költsük a Palit —
 Még egyet — és most jó éjszakát !

DOBOZYNÉ HALÁLA.

EDVES kis olvasóm! Vessünk egy pillantást hazánk multjára, melyben sok példát találunk arra, hogy nők is hősiességét tanúsították, harcoltak az

ellenség ellen és inkább meghaltak, hogyszem szégyent és megalázást szenvedjenek. Ilyen hős nő volt Dobozyne is.

Szomorú napok jártak akkor, a törökök roppant seregekkel özönlöttek el az országot és mindent földultak, öltek, raboltak; a férfiakat lemészárolták, a nőket és gyermekeket pedig lánczra kötve elhurczolták rabságba.

Ekkor történt, hogy egy gyilkos török csapat elől gyors futásban menekült egy derék magyar ur, Dobozy és fiatal neje. Hiába akart volna ellenállani, csak egymaga volt, bizonyosan megölték volna s nejét elhurczolják rabszolganőnek messze Törökországba, honnan többé sohasem szabadul meg. Lóra ültek tehát és futottak szélgyorsasággal árkon bokron át, — de a török csapat csakhamar nyomukba ért és mindinkább közeledett. A magyar tábor pedig, melyben menedéket találhattak volna, még messze volt.

Már több óráig tartott a vad futás, Dobozy lova már lankadni kezdett, az üldözők pedig már egészen közel jutottak. A vitéz Dobozy, amint egyszer hátra pillantott, látta, hogy többé nem menekülhet. Nem félt ő a haláltól, el volt szánva rá, hogy megöl néhány törököt és végre elbukik a tulnyomó erő alatt; de borzalom fogta el azon gondolatra, hogy ha ő meghalt, nejét a törökök rabságba hurczolják. Pedig az üldözők már alig ötven lépésnyire voltak, meg kellett állni és szembe szállni velök.

Dobozyne pedig szintén tudta, mi sors vár reájok: férjére halál, magára gyalázatos rabság. Hirtelen megszólalt tehát:

„Menekülnünk többé nem lehet: téged meg fognak ölni, engemet elhurczolnak; de én nem akarok rabszolgálójuk lenni, inkább meghalok, — meghalok a te kezéd által. Öljd meg!”

És mire a török csapat odaért, a szép fiatal nő halva volt; Dobozy maga ölte meg, hogy ellenségei kezébe ne essék. Aztán nekironzott a törököknek, mint a vad oroszlan dühöngött köztük és sok török halálával állt bosszút nejeért, míg végre egyik török hátulról áltaszurta s a hős vitéz holtan rogyott neje mellé.

A KORROBORRI-TÁNCZ.

(Képpel a 25. lapon.)

KORROBORRI-TÁNCZ? Ilyenről bizonynyal keveset hallottatok még s nem hiszem, hogy kis olvasóim közül még az is, aki valamennyi tánczot, csárdást, polkát, keringőt ismeri, valaha korroborrit tánczolt volna, — mert ezt a tánczot csak az amerikai vörösborű indiánok járcják.

Amerika rengeteg őserdeiben még mindig élnek, ámbár évről-évre kisebb számra olvadva, az ősi benszülött néptörzsek, melyek ott laktak, még mielőtt az európaiak fölfedezték Amerikát. Amerika fölfedezése óta már mintegy négyszáz esztendő mult s az indiánok most is épen olyan vad állapotban élnek, mint hajdan, csakhogy már hozzászoktak a fehér bőrű európai ember látásához. Ha a fehér emberek az erdőben indianus törzshöz érnek, apró csecsebecsékért, pálinkáért a legdrágább vadbőröket, prémekeket kapják tőlök cserébe s esténként aztán az indiánok nagy tüzet gyujtanak s a tűz körül kurjongatva ugrálnak és tánczolnak. Ez a korroborri-táncz. Attól nem igen kell félniök, hogy ruhájok meggyul a tűznél, mért hát bizony még nem igen hordanak ruhát s azon módon pörén járnak, csak befestik testöket különböző furcsa alakokkal

A SZEGKOVÁCSOK.

(Képpel a 21. lapon.)

gy kis szeg — milyen csekélység az nekünk. Pajkos fiuk hányat bevernek csupa játékból falba, deszkába! Hiszen az olyan potom jószág, ha valaki az uton látja, alig tartja érdemesnek, hogy lehajoljon érte s egypár krajczárért anynyit kapunk, hogy csak gyözzük mind beverni.

Pedig lássátok, kis olvasóim, az olyan apróság, mint a kis vas szeg, mégis nagyon nevezetes dolog ám s az emberek ugyancsak sokat bajlódtak régente, mikor még nem tudtak szeget csinálni, vagy csak nagy fáradsággal kovácsolták egyenként. Képzeljétek, ha nem volnának a vas szögek, nem tudnánk egyetlen tisztességes butort, kocsit és szerszámot összeállítani; ajtót, ablakot, hajót, szekrényt, ládát és ezer egyéb tárgyat a vas szög tartja össze s ezen oly olcsó, jelentéktelen kis jószág nélkül mai nap már bizony meg sem tudnánk élni.

A vad népeknél láthatni még most is, mily fontos tárgy az a kis vasszög; mindenféle szerszámjok csak ügyelbajjal van összekötözve. nem tart, széthull és sok bajt akoz. Alig tudtak hová lenni a bámulástól, mikor az európai embertől a szeg használatát megtanulták. Midőn Cook kapitány először látogatta meg Tahiti szigetét, a benszülöttek fejedelmének két vasszeget adott, s ennek a fejedelem úgy megörült, hogy egész halmaz becses eleséget, prémeket s egyéb értékes tárgyakat adott viszont ajándéknak.

Hajdanában nálunk sem volt ám a vas-szeg oly olcsó és közönséges portéka, mert a vassal nem tudtak az emberek jól bánni. Egyenként, fáradságosan kovácsoltak nagy vas darabból kisebbet, ebből ismét kisebbet, míg végre szög lett belőle. Mai nap már gépekkel

készítik, úgy hogy egy óra alatt sok ezer darab elkészül s ezért lett olyan olcsó. Azonban még most is vannak szegény hegyvidékek, hol régi módon készítenek szögeket s az egész család, öreg, fiatal, férfi és leány részt vesz a munkában. És ha egész nap szorgalmasan dolgoznak, alig bírják megkeresni napi kenyeröket, mert hát a világ olyan kevésre becsüli azt a szegény kis vas szeget.

BODRI TÁNCZOL.

(Képpel a ezimlapon.)

Nosza Bodri, tánczolj egyet.
Mert van ám tánczolni kedved.
Csak hogy még, bohó kutyám,
Ügyetlen mamlasz vagy ám!

S tánczra így zendült meg a dal:
Vendégoldal, szekéroidal —
Az ütést ne várjad —
Járjad Bodri, járjad!

TALÁNYOK.

1.
INSÉG

segély.

2.

E

Kis értesítő.

Talányok megfejtése és Forgó bácsi postája a jövő számban.

PÓKHÁLÓ. (Lásd a 27. l.)

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi**. Kiadó-hivatal: Budapest, bálvány-utca 9. sz.
Nyomatott **Deutsch testvérek** könyv- és könyomdai műintézetében Budapesten. Ára negyedévre 1 frt. 20 kr.
Megjelen hetenként egyszer 16 oldalon.